

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko Starostwu Powiatowemu w L.
o zapłatę i sprostowanie świadectwa pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych
i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2005 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w .
z dnia 29 kwietnia 2004 r., sygn. akt IV Pa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2004 r. (IV Pa .../04), w wyniku apelacji powoda – M. P. oraz apelacji strony pozwanej – Starostwa Powiatowego w L. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w L. z dnia 17 września 2003 r. (IV P .../03) w sprawie o zapłatę i sprostowanie świadectwa pracy, mocą którego w punkcie pierwszym – zasądzona została od strony pozwanej na rzecz powoda kwota 11.560,77 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 20 sierpnia 2002 r. do dni zapłaty, w punkcie drugim – oddalone powództwo w części dotyczącej sprostowania świadectwa pracy co do daty zakończenia stosunku pracy i sposobu jego rozwiązania oraz w punkcie trzecim – umorzone zostało postępowanie w pozostałej części: po pierwsze – zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym w ten sposób, że oddalił powództwo; po drugie – oddalił apelację strony pozwanej w pozostałym zakresie; oraz po trzecie – oddalił apelację powoda.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 29 kwietnia 2004 r. pełnomocnik powoda zaskarżył punkt pierwszy tego wyroku, zarzucając naruszenie: po pierwsze – art. 171 § 1 k.p. „poprzez uznanie, że powodowi został wypłacony przysługujący mu ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, kiedy w istocie otrzymywał on wynagrodzenie za pracę po odwołaniu go z funkcji wicestarosty”; oraz po drugie – art. 328 § 2 k.p.c. „poprzez nie przytoczenie i wyjaśnienie podstawy prawnej tej części orzeczenia, która dotyczy uznania, że powód otrzymał ekwiwalent za urlop wypoczynkowy”, a w konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub o „zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie apelacji strony pozwanej, przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego. Równocześnie, pełnomocnik skarżącego wskazał, iż okolicznością uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania jest to, że: po pierwsze – „Sąd Okręgowy w T. zaskarżonym wyrokiem zmienił wyrok Sądu Rejonowego w L. w ten sposób, że oddalił powództwa. Tym samym zaistniała rozbieżność w orzecznictwie sądów, która potrzebuje wykładni przepisów prawnych”; oraz po drugie – w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „Sprowadza się ono do wyjaśnienia, czy przepis art. 31b ust. 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. 2001.142.1592) ma również zastosowanie do czynności podejmowanych przez Komisarza Rządowego. Jeżeli tak, to czy odwołani przez niego członkowie zarządu powiatu pełnią dotychczasowe obowiązki do czasu wyboru nowego zarządu.”

W odpowiedzi na kasację strona pozwana wniosła o jej oddalenie w całości i obciążenie powoda kosztami postępowania kasacyjnego, bowiem w rozpoznawanej sprawie „nie występuje istotne zagadnienie prawne, ani nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 398⁴ k.p.c.(do dnia 5 lutego 2005 r.: art. 393³ k.p.c.), w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „wniosek o przyjęcie kasacji do rozpoznania i jego uzasadnienie” przedstawić okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 398⁴ § 1 pkt. 3 KPC), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego.

Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 KPC – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 KPC – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 KPC). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 KPC, a to w konsekwencji skutkować musi jej odmową jej przyjęcia do rozpoznania. Wymaganiu temu w żadnym razie nie czyni zadość wskazanie w *petitum* kasacji – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – na fakt, że w rozpoznawanej sprawie ‘Sąd drugiej instancji zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji’, ponieważ ‘rozbieżność w orzecznictwie sądów’ dotyczy sytuacji, w której w wyniku odmiennej interpretacji i stosowania tych samych przepisów prawa w co najmniej dwu lub większej ilości spraw zapadły różne prawomocne orzeczenia sądowe.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 KPC w związku z art. 393 § 1 pkt 3 KPC orzekł jak w sentencji, zasądzając równocześnie od powoda na rzecz strony pozwanej koszty postępowania kasacyjnego na podstawie § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Teza:

1. Nie czyni zadość wymaganiu 'przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania' (art. 393³ § 1 pkt 3 KPC) sformułowanie w *petitum* kasacji jedynie szeregu pytań, jakie – w opinii skarżącego – wymagałoby odpowiedzi w związku z podejmowanym przez sąd rozstrzygnięciem w sprawie.

2. 'Rozbieżność w orzecznictwie sądów' dotyczy sytuacji, w której w wyniku odmiennej interpretacji i stosowania tych samych przepisów prawa w co najmniej dwu lub większej ilości spraw wydane zostały różne prawomocne orzeczenia sądowe.